

napeljuje, kakor tudi semantične vrednosti sklepa ne moremo obravnavati neodvisno od argumenta, iz katerega izhaja.

Naj zgoraj navedene trditve ilustriramo s pomočjo nekaj primerov. Recimo, da nam sogovornik pravi:

(77) Ura je osem.

Je to argument? Le zakaj bi nam želel kdo povedati, da je ura osem? Zgolj zato, da bi vedeli, koliko je ura? Malo verjetno, razen če smo ga povprašali po točnem času. Če pa nas točen čas ne zanima in nam kdo kljub temu reče (77), kakšen bi utegnil biti njegov namen?

Človek, ki nam je rekel (77), je želel s to izjavo očitno povedati nekaj povsem drugega. Toda kaj? H kakšnim (diskurzivnim) nadaljevanjem lahko izjava (77) napeljuje? V katero smer argumentira? Kaj lahko iz nje sklepamo? Ker ne poznamo natančnega konteksta¹, v katerem je bila izrečena, lahko sklepamo na precej različnih možnosti:

(77) Ura je osem. > Pohiti!
> Vzemi si čas!
> Prižgi radio!
> Pojdi si umit zobe!

.....

Če pa v izjavo (77) vpletemo, npr., prislova *že* in *še*, kot v

(77') Ura je *že* osem

in

(77'') Ura je *še* osem,

potem, *ceteris paribus*, primera (77') ne moremo več speljati v sklep: »Vzemi si čas!«, kot v primeru (77), ampak le v sklep, ki kaže v smer hitenja: »Pohiti!«. Po drugi strani pa iz (77'') ne moremo več sklepati na: »Pohiti!«, ampak le v smeri: »Vzemi si čas!«.

In zakaj bi morali biti ob tem dejstvu presenečeni? Zato, ker (77), (77') in (77'') govorijo o *popolnoma istem kronološkem dejstvu* – namreč, da je ura osem –, pri čemer lahko (77) napeljuje na povsem različne (sklepe),

1 Pokazati bomo skušali, da je vloga konteksta v lingvistični analizi včasih precenjena. Osnovne poteze konteksta daje *že* izjava (ali celo stavek kot abstraktna jezikovna struktura) sama: kontekst (lahko) dano izjavo sicer (pre)interpretira, toda izjava *že* sama ustvari svoj osnovni kontekst.